Annus XXV - Vol. XXV 1 Iulii 1933 Num. 11

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

Acta Pii Pp. XI: Constitutio Apostolica, p. 293 - Litterae Apostolicae, p. 295 - Epistolae, p. 309.

Acta SS. Congregationum: *S. C. S. Officii:* Decretum proscriptionis libri, p. 313 - *S. C. Consistorialis:* Provisio Ecclesiarum, p. 313 - *S. C. Concilii:* Alexandrina. Iurispatronatus, p. 315 - *S. C. Rituum:* Nivernen.: Decretum super miraculis B. M. Bernardae Soubirous, p. 318.

Acta Tribunalium: *S. Paenitentiaria Apostolica:* I. Decretum de indulgentiis pro recitatione divini Officii coram Ssmo Sacramento, p. 322. II. Decretum indulgentiae pro invocatione D. N. I. C. in casu, p. 323.

Diarium Romanae Curiae: S. C. dei Riti: Antipreparatoria, Preparatoria e Generale - Necrologio, p. 324.

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

M · DCCCC · XXXIII

Directio:
Palazzo Apostolico — Città del Vaticano
Administratio:
Libreria Vaticana — Città del Vaticano

Pretium annuae subnotationis:
In Italia, Lib. 30 — extra Italiam, *L. it.* 50 —
Pretium unius fasciculi:
In Italia, Lib. 2,50 extra Italiam, *L. it.* 4 —

«*Hic fere in mense (Commentarium) prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur*» (Ex Commentarii *Officialis ratione, die 29 Octobris, 1908 edita*).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XXV, n. 11 - 1 Iulii 1933)

ACTA PII PP. XI

CONSTITUTIO APOSTOLICA

PAG.

Iam pridem. - De paroeciarum S. Mariae trans Tiberim et S. Francisci ad Ripam maiorem de Urbe dismembratione ac de novae paroeciae B. Mariae Virginis Reginae Pacis erectione. - *25 Martii 1932* . . 293

LITTERAE APOSTOLICAE

I. *Bonus Pastor.* - Venerabilis Dei Famula Maria a S. Euphrasia Pelletier, monialis professa ex Ordine Dominae Nostrae a Caritate, Instituti Sororum a Bono Pastore fundatrix, Beata renuntiatur. - *30 Aprilis 1933* 295

II. *Mirabilis Deus.* - Venerabilis Dei Famula Vincentia Gerosa, Instituti Sororum Caritate a Maria Infante altera fundatrix, Beata renuntiatur. - *7 Maii 1933* . . 300

III. *Ardore inexplebili.* - Venerabilis Dei Servus Ioseph Pignatelli presbyter professus Societatis Iesu Beatus renuntiatur. - *21 Maii 1933* 304

EPISTOLAE

I. *Summa animi delectatione.* - Ad Emum P. D. Ioannem tit. S. Balbinae S. R. E. Presbyterum Cardinalem Verdier, Archiepiscopum Parisiensem, quem legatum suum deputat ad solemnia centesimo appetente anno ab instituta Pia Sodalitate Vincentiana a conferentiis Parisiis habenda. - *14 Martii 1933* 309

II. *Plures iucunditatis causae.* - Ad R. D. Aemilium Cazot, Vicarium generalem Presbyterorum Congregationis a Missione et Societatis Filiarum a Caritate: de centenariis commemorationibus Vincentianis proxime habendis. - *15 Martii 1933* 310

III. *Singulari semper.* - Ad Emum P. D. Aloisium tit. S. Petri ad vincula S. R. E. Presbyterum Cardinalem Capotosti, Sanctitatis Suae Pro-datarium: XXV appetente natali episcopatus eius. - *25 Maii 1933* 312

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA S. CONGREGATIO S. OFFICII

PAG.

Decretum, quo damnatur liber P. Alfaric, P. L. Couchoud, A. Bayet, cui titulus «Le problème de Jésus et les origines du christianisme». - *17 Iunii 1933* . . . 313

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS

Provisio Ecclesiarum 313

S. CONGREGATIO CONCILII

Alexandrina. - Iurispatronatus. - *21 Martii 1930* 315

S. CONGREGATIO RITUUM

Nivernen. seu Tarbien. et Lourden. - Decretum super miraculis in causa canonizationis B. M. Bernardae Soubirous, e Congregatione Sororum Caritatis et Institutionis christianae Nivernen. - *31 Maii 1933* 318

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA PAENITENTIARIA APOSTOLICA

(OFFICIUM DE INDULGENTIIS)

I. Decretum de indulgentiis per recitationem divini Officii coram Sanctissimo Sacramento lucrandis. - *18 Maii 1933* 322

II. Decretum, quo invocatio in conficiendis vel reficiendis sacrarum aedium supellectilibus ac liturgicis vestibus recitata indulgentiis ditatur. - *2 Iunii 1933*. . . . 323

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. Sacra Congregazione dei Riti: *Antipreparatoria, Preparatoria* e *Generale* . . . 324

II. Necrologio. 324

Annus XXV - Vol. XXV 1 Iulii 1933 Num. 11

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XI

CONSTITUTIO APOSTOLICA

ROMANA

DE PAROECIARUM S. MARIAE TRANS TIBERIM ET S. FRANCISCI AD RIPAM MAIOREM DE URBE DISMEMBRATIONE AC DE NOVAE PAROECIAE B. MARIAE VIRGINIS REGINAE PACIS ERECTIONE.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Iam pridem tum a vigilantissimis Decessoribus Nostris, tum a Nobis ipsis ob tam auctum, postremis potissimum hisce annis, Nostrae Almae Urbis incolarum numerum, ad maiora gregi Nostro spiritualia subsidia procuranda, novae erectae sunt paroeciae; aliasque Nos pro novis civitatis rerum temporumque adiunctis erigamus oportet: quod, Dei opitulante favore, gradatim pro viribus perficere non cessabimus. Modo ad illam Urbis regionem, quam vulgo *Monteverde* appellant, mentis Nostrae oculis prospicientes, in qua quam plurimae constitutae sunt domus et familiae, et sacra in honorem Beatissimae Virginis Mariae *Reginae Pacis* titulo aedes construi coepta est, ac praecipue considerantes christifidelium ibi commorantium domicilium tam procul a vicinioribus S. Mariae trans Tiberim et S. Francisci ad Ripam Maiorem ecclesiis paroecialibus distare, ut difficilius spiritualibus sui parochi adiumentis frui possint, valde opportunum duximus novam in illa regione paroeciam constituere. Omnibus ita-

que mature perpensis, obtento vel suppleto, quatenus opus sit, quorum intersit, vel eorum qui sua interesse praesumant consensu, collatis cum dilecto filio Nostro Francisco S. R. E. Cardinale Marchetti Selvaggiani, Nostro in spiritualibus Vicario Generali, consiliis, de Apostolicae potestatis plenitudine a praefatis S. Mariae trans Tiberim et S. Francisci paroeciis territorium seiungimus ac separamus, ab eodem Cardinale Urbis Vicario definiendum atque ex eo novam et distinctam paroeciam a Beatissima Maria Virgine *Regina Pacis* appellandam atque curis cleri saecularis ad iuris normam committendam, erigimus et constituimus. Huius autem noviter erectae paroeciae ecclesiam paroecialem quod supra diximus templum sub Beatissimae Mariae Virginis *Reginae Pacis* titulo consecrandum, etsi nondum perfectum, decernimus et declaramus, in cuius crypta divina mysteria et functiones paroeciales interea peragentur.

Eidem vero ecclesiae, eiusque pro tempore parochis omnia tribuimus iura et privilegia, quibus aliae huius almae Urbis parochiales ecclesiae earumque parochi iure communi vel legitima consuetudine fruuntur et gaudent, eisque pariter onera omnia et obligationes imponimus, quibus ceterae Urbis paroeciae earumque parochi adstringuntur, ac praecipue parocho pro tempore onus imponimus duos vel saltem unum coadiutorem habendi, qui ei validum in pastoralibus muneribus obeundis praestent adiumentum. Pro dotatione vero novae huius paroeciae et honesta parochi eiusque vices gerentium substentatione congruam Nos ipsi dotem assignabimus. Rebus itaque ut supra dispositis ad eadem omnia exsecutioni mandanda dilectum filium Nostrum Cardinalem in Urbe Vicarium generalem deputamus, cui propterea necessarias et opportunas concedimus facultates etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, alium virum in ecclesiastica dignitate vel officio constitutum, atque definitive sententiam dicendi de quavis controversia in exsecutionis actu quomodolibet oritura; eidemque onus imponimus peractae exsecutionis actorum fidem authentica forma exaratam redigendi, illamque in Vicariatus Urbis archivo religiose asservandi. Volumus quoque ut harum Litterarum transumptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis ac sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae hisce Litteris Nostris tribueretur, si originaliter exhibitae vel ostensae forent. Non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque Conciliis editis, aliisque constitutionibus et ordinationibus Apostolicis, vel quavis alia firmitate roboratis, statutis, consuetudinibus ceterisque contrariis quibuslibet, etiam specialissima mentione dignis, quibus omnibus per praesentes auctoritate Apostolica derogamus. Nemini autem has Litteras Nostras

dismembrationis, erectionis, concessionis, statuti, mandati, derogationis et voluntatis Nostrae infringere, vel eis contraire liceat. Si quis autem ausu temerario hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Petri et Pauli, apostolorum eius, se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo trigesimo secundo die vicesima quinta Martii mensis, Pontificatus Nostri anno undecimo.

Fr. A. Card. FRÜHWIRTH
Cancellarius S. R. E.

F. Card. MARCHETTI SELVAGGIANI
Vicarius Gen. S. S.

Ioseph Wilpert, *Decanus Collegii Protonot. Apostolicorum.*
Dominicus Iorio, *Protonotarius Apostolicus.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. XLV, n. 41. - M. Riggi.

LITTERAE APOSTOLICAE

I

VENERABILIS DEI FAMULA MARIA A S. EUPHRASIA PELLETIER, MONIALIS PROFESSA EX ORDINE DOMINAE NOSTRAE A CARITATE, INSTITUTI SORORUM A BONO PASTORE FUNDATRIX, BEATA RENUNTIATUR.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Bonus Pastor Iesus Christus Dominus Noster ac Redemptor, qui animam suam posuit pro ovibus suis et pro grege suo mori dignatus est, erga eos, qui in miseriis et sordibus improbitatis et peccati versantur, misericordia motus, asseclas in Ecclesia sua pios interdum, pro rerum temporumque necessitatibus, suscitat, eosdemque tanquam administros gratiae divinae misericordiaeque vocat ad peculiare munus apostolatus exercendum apud peccatores, qui praesertim ad salutis pascua revertere conentur. Ecclesia autem, Boni Pastoris fidelis sponsa, fecunde continenterque fovet excolitque instituta, quae caritate praecipue et misericordia curent ut aberrantes oves ad tutum Iesu Christi ovile redeant, eisdemque quam maxime auxiliatur. Quas inter miseras oves procul dubio tot tantaeque mulieres et puellae vel devia vita vel infortunate lapsae numerandae sunt, quibus ob leges etiam mundanas et sociales consuetudines ususque pluries redemptionis aditus, proh dolor! praecludi videtur. At vero ut huiusmodi deviae et periclitantes feminae ad Boni

Pastoris pascua reducerentur, ad sana proposita retinenda firmarentur, a mundi insidiis caute apteque defenderentur, misericordis Iesu Christi imaginem in se referens, Venerabilis Dei Famula Maria a Sancta Euphrasia valde frugiferum ac nunc omnibus notum Sororum a Bono Pastore Institutum abhinc annos fere centum constituit.

Lucionensis dioecesis intra fines in paroecia Sancti Philiberti de *Noirmoutier* e piis honestisque coniugibus Iuliano Pelletier et Anna Mourain die XXXI m. Iulii an. MDCCXCVI orta est Venerabilis Dei Famula, cui, ob turbulentissimas calamitosasque Gallicae, uti aiunt, revolutionis tempestates domi sacro Baptismate ablutae, primum Rosae Virginiae nomina imposita sunt. Ferventi sed bona indole praedita iam ab aetate puerili pietate ceterisque christianis virtutibus ornabatur, misericordia praesertim erga pauperes egenosque, optima parentum suorum exempla imitata; intempestive autem genitore orbata, paullo post Turonensi in civitate puellis instituendis conlegium ingressa est, ibique morum puritatis ac disciplinae studiosissimam, mundanis oblectamentis minime addictam, de cotidiana continentique virtutum exercitatione sollicitam sese ostendit. Decimum septimum vix agens annum, post amantissimae matris obitum, in aliquam religiosam familiam adscita Deo inservire cupiens, ad Turonensem domum Ordinis Nostrae Dominae a Caritate refugii quamprimum adire statuit. Monialium enim sub invocatione Beatae Mariae de Caritate, e regula S. Augustini, Institutum in oppido Cadomi, Baiocensis dioecesis, primum fundatum, deinceps per plures Galliarum [illegible]eses diffusum propagatumque, Romanisque a Pontificibus rite adp[illegible]oatum Sanctus Ioannes Eudes condiderat ut in eiusdem piis domibus puellae periclitantes vel deperditae reciperentur atque e vitiorum coeno averterentur; huiusmodi autem salutaris Instituti domus «refugia» nuncupabantur, quia adversus mundi illecebras erant tanquam perfugium a magna Dei misericordia paenitentibus mulieribus praebitum. Apostolicum quidem vitae genus et caritatis opera, quibus ex speciali Instituti sui voto moniales ipsae obstringebantur, vehementi desiderio quo Dei Famula aestuabat, maiore nempe quo posset numero Domino Iesu animas lucrifaciendi, plane respondebant. Difficultatibus itaque, quas tutor eius suscitaverat, tandem superatis, Turonensem domum refugii ingressa, Dei Serva anno MDCCCXV Mariae a Sancta Euphrasia nomen simul ac religiosas vestes accipit. Biennali tirocinio expleto votisque de more nuncupatis, a praeposita piae domus digna habita fuit cui paenitentium mulierum, quae monialibus domus commissae erant, cura et regimen committeretur, ac perdifficile munus singulari caritate et mirabili industria, quamvis tam iuvenis, gessit. Dein vero, cum nondum tricesimum aetatis annum attigisset, unanimi sororum

suffragio eiusdem piae Turonensis domus moderatrix renunciata, sodales rectis sensibus atque humanitate rexit, nihilque gratius habuit quam sive tiruncularum, sive paenitentium mulierum augere numerum, nihilque pretiosius quam spirituali omnium profectui pro viribus consulere. At cum haud multo post de nova erigenda Andegavensi in urbe domo ageretur, in qua, iuxta instituta Sancti Ioannis Eudes, puellae periclitantes vel deperditae reciperentur atque ad Deum reducerentur, Venerabilis Dei Famula Maria a Sancta Euphrasia ad novam fundationem constituendam vocata est. Ex hac vero Andegavensi domo, ampliata ac novata, suam traxit originem optime merita Sororum Congregatio a Bono Pastore, quae postea ita diffusa est, ut plus quam trecentae plane dignae domus ubique terrarum nunc exstent, in quibus novem millia, et plus etiam, Venerabilis Dei Famulae filiarum in proprium opus explendum Boni animarum Pastoris Iesu Christi sollertissime incumbunt. At initia operis difficultates omne genus gravarunt, quae sive ab hominibus procedebant, sive a victu ceterisque vitae necessitatibus; sed Maria a Sancta Euphrasia, mira cotidie praebens virtutum exempla iugiterque ad cuncta superanda obstacula alacri in Deum fiducia excitata, novam suam Congregationem firmandam curavit, eiusdem immo incrementum ad magis magisque animorum bonum fovendum firmissime voluit. Iam igitur anno millesimo octingentesimo tricesimo quinto, vix quattuor post annos a fundatione, tum sororum ac novitiarum, tum mulierum paenitentium ac puellarum in orbitate degentium conspicuo numero Andegavensis a Bono Pastore domus florebat. Cum vero tunc temporis in aliis quoque Galliae dioecesibus, Andegavensis similes exstarent piae domus, quas etiam Venerabilis Dei Famula condiderat, ad domorum Institutique unitatem servandam Gregorius Pp. XVI dec. Noster Litteris Apostolicis sub anulo, die III m. Aprilis an. MDCCCXXXV datis, totius novae *Congregationis Filiarum Beatae Mariae Virginis a Caritate Boni Pastoris* generalem praesidem renuntiavit Andegavensis domus praesidem, aede Andegavensi profecto constituta qua domo principe ac tirocinii generalis sede. Ipsa fundatrix, quamvis persaepe haud firma uteretur valetudine, usque ad mortem, nec laboribus nec adversitatibus fracta, alacri diuturnoque studio suum est moderata a Bono Pastore Institutum; fortis iugiter fortitudine quae ex Deo est, in arduis, in perdifficilibus atque in contrariis rebus, adeo ut eius animi securitatem nihil turbare valeret; in gravi vero moderatricis generalis munere obeundo suavitate ac prudentia mirabilibus se gessit; erga Romanum Pontificem et Sanctam Sedem observantissima, eisdem suum Institutum modo peculiari devinctum voluit; caritate in proximos, quam opera eius ipsa eximiam probant, in exemplum enituit, sororesque suas saepe horta-

batur ut neminem dimitterent ad paenitentiam redeuntem, etsi opum defectus et loci angustia aliter suaderent; nil aliud denique sibi constanter proposuit, nisi salutem animarum et gloriam Dei quam maxime provehere. Tandem vix alterum supra septuagesimum aetatis suae annum attingens, Venerabilis Dei Famula letali morbo ac peracerbo, qui plures quidem per menses duravit, tabescere coepit, donec Ecclesiae Sacramentis rite munita sub vesperam diei XXIV m. Aprilis an. MDCCCLXVIII placidissimo exitu in Domino obdormivit. Ob virtutum vero famam, qua vitam adhuc mortalem agens Famula Dei inclaruerat, nec non ob caelestia quoque prodigia, quibus, post eius obitum et funus, Deus Ancillae suae sanctitatem confirmare tradebatur, de Beatorum caelitum honoribus ipsi Famulae Dei decernendis, penes Sacrorum Rituum Congregationem causa agitari coepta est, et per decretum die XI m. Decembris an. MDCCCXCVII editum, rec. mem. Leo Pp. XIII Decessor Noster introductionis causae Commissionem signavit; eademque, introducta cum fuerit, minoribus interea superatis iudiciis adeo deinceps progressa est, ut mox etiam super Venerabilis Servae Mariae a Sancta Euphrasia virtutibus disceptari coeptum sit; quas tanquam heroica qualitate praeditas atque exornatas Nos ipsi anno MCMXXIV sexto kalendas Martias sollemniter adprobavimus et declaravimus. Agitata dein quaestione de duobus miraculis, quae a Deo patrata ferebantur per Venerabilis Mariae a Sancta Euphrasia intercessionem, post duas Congregationes antepraeparatoriam scilicet et praeparatoriam nec non aliam generalem Congregationem, quae coram Nobis die XX m. Decembris praeteriti anni habita est, rebus omnibus acerrimo iudicio investigatis, Nosmetipsi, die octava mensis Ianuarii proxime elapsi proposita miracula constare sollemniter declaravimus ulteriusque proinde in casu procedi posse. Cum igitur esset de heroicis virtutibus deque miraculis prolatum consilium, illud discutiendum supererat, secundum sacri fori instituta, num Venerabilis Dei Famula inter Beatos caelites recensenda tuto foret. Hoc dubium propositum est a dilecto filio Nostro Caietano Sanctae Romanae Ecclesiae presbytero Cardinali Bisleti, titulo S. Agathae Gothorum, Causae Relatore, in generalibus comitiis coram Nobis habitis in Aedibus Vaticanis die XXXI m. Ianuarii vertentis anni; omnesque qui aderant, tam Cardinales quam Sacrorum Rituum Consultores unanimi consensu affirmative responderunt. Nos vero in re tanti momenti Nostram aperire mentem distulimus donec enixis precibus a Patre luminum subsidium posceremus. Quod cum impense fecissemus, tandem die quinta mensis Februarii huiusmet anni, nempe Dominica quinta post Epiphaniam, Eucharistico Sacro rite litato, adstantibus dilectis filiis Nostris Camillo Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Laurenti,

qui Sacrae Rituum Congregationi praepositus est, et Caietano Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Bisleti, Causae Relatore, nec non dilectis filiis Congregationis Rituum Secretario et Sanctae Fidei Promotore generali, auctoritate Nostra suprema pronunciavimus *tuto* procedi posse ad sollemnem Venerabilis Dei Famulae Mariae a Sancta Euphrasia beatificationem. Quae cum ita sint, universae religiosae Familiae Sororum Instituti a Bono Pastore ab eadem fundatae, nec non Congregationis Eudistarum atque Ordinis Dominae Nostrae a Caritate vota implentes, apostolica Nostra auctoritate, praesentium Litterarum tenore facultatem facimus ut Venerabilis Dei Famula Maria a Sancta Euphrasia, monialis professa ex Ordine Dominae Nostrae a Caritate « Refugii », fundatrix Instituti Sororum a Bono Pastore, Beatae nomine in posterum nuncupetur, eiusque corpus ac lipsana seu relliquiae, non tamen sollemnibus in supplicationibus deferenda, publicae fidelium venerationi proponantur, atque imagines eius radiis decorentur. Eadem praeterea Nostra apostolica auctoritate concedimus ut de illa recitetur Officium et Missa celebretur singulis annis de Communi Virginum, cum orationibus propriis, per Nos adprobatis, iuxta rubricas Missalis et Breviarii Romani. Huiusmodi vero Officii recitationem Missaeque celebrationem fieri dumtaxat concedimus in dioecesi Lucionensi, ubi nata est Serva Dei, atque in Andegavensi dioecesi, cum in eadem migraverit ad Dominum, itemque in templis ac sacellis ubique terrarum sitis quibus utuntur tum Institutum Sororum a Bono Pastore tum Ordo Dominae Nostrae a Caritate « Refugii », tum denique Congregatio Eudistarum ab omnibus fidelibus, qui horas canonicas recitare teneantur, et quod ad Missas attinet ab omnibus sacerdotibus tam e saeculari quam e regulari clero ad ecclesias sive sacella, in quibus festum agitur, convenientibus. Denique facultatem impertimur ut sollemnia beatificationis Venerabilis Dei Famulae Mariae a Sancta Euphrasia memoratis in templis seu sacellis, diebus legitima auctoritate designandis, intra annum, servatis servandis, celebrentur, postquam eadem sollemnia in Patriarchali Sacrosancta Basilica Vaticana peracta fuerint. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus Apostolicis ac decretis de non cultu editis ceterisque contrariis quibuslibet. Volumus autem ut praesentium Litterarum exemplis, etiam impressis, dummodo manu Secretarii Sacrorum Rituum Congregationis subscripta sint atque eiusdem Congregationis sigillo munita, in iudicialibus etiam disceptationibus eadem prorsus fides adhibeatur, quae Nostrae voluntatis significationi hisce ostensis Litteris haberetur.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXX mensis Aprilis, anno MDCCCCXXXIII, Pontificatus Nostri decimo secundo.

E. Card. PACELLI, *a Secretis Status.*

II

VENERABILIS DEI FAMULA VINCENTIA GEROSA, INSTITUTI SORORUM CARITATIS A MARIA INFANTE ALTERA FUNDATRIX, BEATA RENUNTIATUR.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Mirabilis Deus in Sanctis suis, quos sibi in hereditatem eligit ut manifesto appareant mirabiles quidem effectus gratiae, quae adversus omnia mundi mala hominibus etiam humilioribus ad clarissimam perfectionis christianae altitudinem attingendam, in hac terrena peregrinatione, dat virtutem ac robur. Quae quidem virtutis roborisque divinae gratiae manifestatio revera habita est in humili virgine ac litteris humanis scientiisque fere inculta Vincentia Gerosa, quae abhinc centum annos in Instituto condendo Luerensi Sororum a Caritate, quas nuncupant a Maria Infante, plane singularis Beatae Bartholomaeae Capitanio adiutrix fuit.

Luere in oppido, Brixiensis dioecesis intra fines, a parentibus pietate morumque integritate spectatis, qui coriorum confectionem et mercaturas exercebant, Venerabilis Dei Famula die XXIX m. Octobris, an. MDCCLXXXIV orta, tertia die a nativitate, nominibus eidem impositis Mariae Catharinae Franciscae, sacro baptismate abluta est. Ab ineunte aetate modestiam in ore, habitu, incessu moribusque suis eximiam omnibus ostendit, atque adulescentula adhuc dum cibi parsimonia utebatur, iam instrumenta paenitentiae adhibere coepit. Progredientibus annis, sui ipsius oblita, tota erat ut in proximos beneficentissimam sese exhiberet; obsequens vero sanguine propinquis, domesticas dissensiones placare contendit, amantissimeque parentibus infirmis ceterisque familiaribus adstitit; clemens autem in servos, benigna in pauperes, indigentibus stipem pro viribus largita est, eisdem aegrotantibus praesto fuit, eosque tum in nosocomio tum domi visitans, cibo, vestibus et medicamentis sublevavit. Ut virginitatem suam illibatam Domino Iesu servaret, nuptias sibi a parentibus et cognatis pluries oblatas firmiter recusavit, ut ita innocens manibus et mundo corde propius caelesti Sponso accederet. Parentibus orbata, patruis et amitis subiectam se humiliter praebuit, iisdem immo obsecuta rem domesticam et negotia bene recteque gessit. Tricesimum cum attigisset aetatis annum, sancto foedere inito cum Beata Bartholomaea Capitanio, et ipsa Luerensi, se et bona sua in puellarum tutamen atque aegrotorum levamentum impendere decrevit. Puellarum interea coetum instituit sub tutela Beatissimae Virginis Mariae, sacellumque instaurandum curavit, quo

puellae eaedem officiis pietatis ac religionis obeundis convenirent; nosocomium quoque, necessaria supellectile instructum in oppido natali, anno MDCCCXXVI egenis aegrotantibus aperuit. Post dilectae sororis mortem cum Beata Bartholomaea Capitanio prima fundamenta iecit memorati Instituti Sororum a Caritate, dein a Maria Infante vulgo nuncupati, quod cito in frugiferam arborem, Deo adiuvante, excrevit suosque ramos ubique terrarum extendit. Mense vero Novembri an. millesimo octingentesimo tricesimo secundo parvam Gaiorum domum penes nosocomium in oppido Luerensi, condendo Instituto destinatam, quam suo sumptu emerat ingressa Venerabilis Dei Famula, quae tunc temporis nondum decimum suae aetatis lustrum expleverat, castitatis, paupertatis, obedientiae atque erga proximos caritatis votis una cum Beata fundationis Instituti socia se obstrinxit, sumpto quoque paullo post religioso Vincentiae nomine. At cum octavo mense ab inito novo Instituto Beata Bartholomaea esset immatura morte sublata, tunc apparuit quam profundae humilitatis spiritu Venerabilis Dei Serva imbuta esset; nonnisi enim vi obedientiae coacta adduci potuit ut ad Institutum regendum et propagandum se se apponeret. Cum tamen, amans nesciri et pro nihilo reputari, oneri atque honori moderatricis Instituti prorsus imparem se existimaret, noluit Sororum antistita vocari, sed seniorem tantum se ipsam nuncupavit; ac in tantam sui despectionem pervenit, ut aliorum in se contemptum excitare verbis et factis studeret. Illius, e contrario, virtutes insignes, promptum ac nativum in rebus gerendis ingenium, firmum eventuum iudicium et facta dignissima omnium eidem existimationem ac benevolentiam conciliabant. In perficiendo autem dilatandoque Instituto, vix quidem inchoato, dexteritatis, prudentiae ac sapientiae optima specimina dedit; at cum ex corde nihil se existimaret, se suaque omnia in Iesu Crucifixi plagas reposuit, dicere solita « Qui Crucifixum ignorat nihil scit, qui Crucifixum novit scit omnia ». Religiosae vero familiae suae munere antistitae naviter usque ad obitum est perfuncta, impetratis etiam anno MDCCCXL opportunis Litteris Apostolicis, quibus a rec. mem. Decessore Nostro Gregorio Pp. XVI adprobatum fuit Luerense Institutum, quod brevi longe lateque propagines suas adeo effudit, ut, vivente adhuc Venerabili Dei Famula, vix nempe decem annorum spatio, iam quadraginta religiosis domibus idem constaret. Nunc autem, mirabile dictu, fere septem millia Sororum a Caritate e praefato Instituto Luerensi non modo in Italia, sed in aliis quoque vel longo terrarum marisque tractu dissitis regionibus exstant, quae plusquam quingentas pias Instituti domus inhabitant. Anno millesimo octingentesimo quadragesimo septimo, a religiosa vita suscepta quarto decimo, Venerabilis Dei Famula Vincentia in gravem incidit morbum,

quem duos fere menses tranquillo ac patienti animo pertulit, cupiens tantum dissolvi et esse cum Christo. Etiam ad extremum vitae optima christianarum virtutum exempla Sororibus suis praebuit, humilitatis praecipue, castitatis, obedientiae. Cum alterum supra sexagesimum aetatis suae annum ageret, animam suam Iesu Christo crucifixo instanter commendans, placidissimo exitu in Domino obdormivit quarto kalendas Iulias anno MDCCCXLVII. Corpus eius funere confertissimo ad coemeterium oppidi Luerensis delatum est, ibique mansit, donec, undecim fere cum dimidio post annos a morte, iuxta Beatae Bartholomaeae Capitanio exuvias in aedibus Instituti pie est conlocatum, ut quas in vita Deus coniunxerat, nec fata in morte separarent. Interea numquam deferbuit sanctitatis fama, qua Venerabilis Dei Famula, dum hanc vitam mortalem agebat, iam inclaruerat, sed magis magisque in dies vivida effulsit postquam praesertim in novo sepulcro corpus Venerabilis conditum est; quare penes Sacrorum Rituum Congregationem causa agitari coepta est de Beatorum caelitum honoribus ipsi Famulae Dei Vincentiae Gerosa tribuendis, et Decessor Noster rec. mem. Pius Pp. X, post accuratam disceptationem, per decretum die XII mensis Decembris an. MDCCCCVI datum introductionis causae Commissionem signavit. Probationibus dein legitime sumptis, ceterisque de iure rite expensis, de virtutibus heroicis ipsius Venerabilis Servae Dei, Nos, sollemni decreto, nono kalendas Augustas anno millesimo nongentesimo vicesimo septimo edito, Venerabilis Dei Famulae Vincentiae Gerosa virtutes heroicum attigisse fastigium sancivimus. De miraculis postea, quae ipsa Venerabili Vincentia intercedente a Deo patrata ferebantur, quaestione suscepta, rebus omnibus severissimo iudicio ponderatis, cum duo e prodigiis relatis plane vera atque explorata fuerint iudicata, Nos, alio decreto, die XXII m. Ianuarii huius anni millesimi nongentesimi tricesimi tertii promulgato, de eorum veritate constare suprema Nostra auctoritate declaravimus. Cum igitur esset de gradu heroico virtutum ac de miraculis prolatum consilium, illud tantum supererat discutiendum, num Venerabilis Famula Dei inter Beatos caelites tuto foret recensenda. Hoc dubium propositum est a dilecto filio Nostro Caietano Sanctae Romanae Ecclesiae Presbytero Cardinali Bisleti, titulo Sanctae Agathae Gothorum, causae Relatore, in Comitiis generalibus coram Nobis habitis die septima mensis Februarii vertentis anni, omnesque qui aderant tam Cardinales quam Sacrorum Rituum Consultores ac Praelati unanimi consensu affirmative responderunt. Nos tamen in re tanti momenti Nostram aperire mentem distulimus, donec fervidis precibus a Patre luminum subsidium posceremus. Quod cum impense fecissemus, tandem die decima tertia mensis Februarii eiusdem, die scilicet secunda ab inito Nostro Pontificatu

anni decimi secundi, Eucharistico Sacro rite litato, adstantibus dilectis filiis Nostris Camillo Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Laurenti, Sacrorum Rituum Congregationis Praefecto, nec non Caietano Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Bisleti, Causae Ponente, itemque dilectis filiis memoratae Congregationis Rituum Secretario et Sanctae Fidei Promotore, ad sollemnem Venerabilis Dei Famulae Vincentiae Gerosa beatificationem *tuto* procedi posse auctoritate Nostra pronunciavimus. Quae cum ita sint, Sororum a Caritate, quas vulgo a Maria Infante nuncupant, vota implentes, auctoritate Nostra apostolica, praesentium Litterarum tenore facultatem facimus ut Venerabilis Dei Famula Vincentia Gerosa, altera Sororum Caritatis a Maria Infante fundatrix, Beatae nomine in posterum nuncupetur, atque eius corpus et lipsana, seu relliquiae, non tamen in sollemnibus supplicationibus deferenda, publicae fidelium venerationi proponantur, eiusdemque imagines radiis decorentur. Praeterea eadem Nostra apostolica auctoritate concedimus ut de illa recitetur Officium et Missa celebretur quotannis de Communi Virginum respective cum lectionibus atque orationibus propriis per Nos adprobatis, iuxta rubricas Missalis ac Breviarii Romani. Huiusmodi vero Officii recitationem Missaeque celebrationem fieri dumtaxat concedimus in Brixiensi dioecesi in qua nata est Dei Famula ac migravit ad Dominum; itemque in templis et sacellis ubique terrarum sitis, quibus utuntur Sorores a Caritate memoratae, ab omnibus fidelibus qui horas canonicas recitare teneantur, et, quod ad Missas attinet, ab omnibus sacerdotibus tam saecularibus quam regularibus ad ecclesias sive sacella, in quibus festum agitur, convenientibus. Denique facultatem impertimur ut sollemnia Beatificationis Venerabilis Dei Famulae Vincentiae Gerosa supradictis in templis celebrentur, diebus legitima auctoritate designandis, intra annum, servatis servandis, postquam eadem sollemnia in Sacrosancta Patriarchali Basilica Vaticana peracta fuerint. Non obstantibus constitutionibus et ordinationibus Apostolicis ac decretis de non cultu editis ceterisque contrariis quibuslibet. Volumus autem ut praesentium Litterarum exemplis, etiam impressis, dummodo manu Secretarii enunciatae Sacrorum Rituum Congregationis subscripta sint atque eiusdem Congregationis sigillo munita, eadem prorsus fides adhibeatur in iudicialibus etiam disceptationibus, quae Nostrae voluntatis significationi, hisce ostensis Litteris, haberetur.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die VII m. Maii, an. MDCCCCXXXIII, Pontificatus Nostri decimo secundo.

E. Card. PACELLI, *a Secretis Status.*

III

VENERABILIS DEI SERVUS IOSEPH PIGNATELLI PRESBYTER PROFESSUS SOCIETATIS IESU BEATUS RENUNTIATUR.

PIUS PP. XI

Ad perpetuam rei memoriam. — Ardore inexplebili ad caritatem accensos, in adversis praesertim calamitosisque tempestatibus, quibus Christi Ecclesia eiusque Instituta aliquando impediuntur, misericors Deus providentissime viros sanctos suscitat, qui pro rerum temporumque necessitatibus in miserias sublevandas, in diffidentes confirmandos, in animos erigendos, in deperdita recreanda continenti navitate studioque incumbant. Quos inter viros, virtutibus quibus ipsi exornantur, factisque in exemplum adducendis, quae agunt, plane mirandos, clarus genere, virtute clarior habendus est etiam Venerabilis Dei Servus Ioseph Pignatelli, e Societate Iesu presbyter professus, quem asperrimis temporum procellis diu exagitatum benignissimus Deus inter adversa mirifice sustentavit, suaque gratia ad sanctitatis culmen evexit.

Caesaraugustae in Hispania anno millesimo septingentesimo tricesimo septimo natus est e nobilissima familia ipse Venerabilis Dei Servus, qui quintum aetatis suae vix attingens annum, pia genitrice orbatus, Neapolim petiit ut eadem in civitate commoraretur suam apud sororem, quae omni cura atque industria illum christianis institutionibus educavit. Duodecimum annum agens, ob adversam valetudinem qua laborabat, in Hispaniam reversus, exceptus est, singulari venia, in caesaraugustano Societatis Iesu conlegio. Adhuc puer puerilia quaeque fastidivit et in virtutes tantum exercendas ac studia peragenda incubuit; tunc temporis quidem iam innocentia vitae, obedientiae consuetudine, ingenii acie ac suavitate praeditus, gravitate praesertim atque humanitate morum ita enitebat, ut angelus pacis nuncuparetur; singulari vero exornabatur pietate in Deum et in Beatissimam Virginem Mariam, quam piissime cotidianis precibus venerabatur. Adulescens magno motus desiderio se vovendi sacro animorum ministerio in frugifera Societate Iesu, enixe rogavit ut in eandem reciperetur, ac, variis diversisque difficultatibus superatis, quindecim annos natus Tarraconensem novitiatus domum magno animi gaudio ingressus est. In tirocinio cum tanquam religiosae vitae atque observantiae regularum exemplum plene se gesserit, post biennium vota simplicia nuncupavit; ad studia vero proclivis, antea in litteras ac philosophiam Manresae et in Calatayudensi Conlegio Societatis cum omnium laude incubuit; dein

divinarum rerum disciplinas Caesaraugustae ita addiscere est aggressus, ut tam diligentia quam ingenio inter sodales facile excelleret. Mense autem Decembri anno millesimo septingentesimo sexagesimo secundo sacerdotio auctus, divinum Sacrificium die festo S. Ioannis Evangelistae primum litavit; et adversa valetudine, qua iam tunc temporis laborabat, spreta, apostolici ministerii laboribus, una cum prima gramaticae elementa edocendi pueros munere, statim se devovit. In sacris peragendis et in divini Officii recitatione sedulus, in pauperes atque infirmos misericors, in peccatorum confessionibus excipiendis impiger maximam omnium existimationem sibi conciliavit, adeo ut Societati Iesu a Deo provide donatus videretur. Oborta enim contra divi patris Ignatii pios alumnos persecutione, qua rex Hispaniae anno millesimo septingentesimo sexagesimo septimo e finibus regni sui illos pepulit, Venerabilis Dei Servus, inter tot adversa ac rerum angustias plene sui compos, pro-rectoris munus, a praeposito provinciae aragonensis ei traditum, caute, prudenter ac vigilantissime explens, paenae consortes ad fiduciam erigere, ad constantiam hortari studuit, eorum necessitatibus et saluti prospexit, nihil de se sollicitus in animum ac robur addendum sociis tantum suis intendit. Cum sodalibus ex Hispania pulsis primum se recepit in Corsicam, ibique, dum diversoria, annonam, medicamenta, omniaque alia ad vivendum necessaria confratribus per annum provisit, insulae quoque incolis suum auxilium contulit; postea ob politicas militaresque loci perturbationes e Corsica digressus, per regionem Ianuensem et Parmensem socios suos, laboribus fractos ac morte etiam imminutos, ditionis Status Pontificii intra fines Ferrariam mirabiliter duxit. Hac in civitate rebus illico prospexit eorum e Societate Iesu, quos ex Hispania voluntarius in exilium comitatus optime quoque moderatus erat. Tandem quasi ad praemii instar die secunda mensis Februarii anno MDCCLXXI in templo ferrariensi Societatis sollemnia vota emisit. At iam nova atque asperior alumnis Sancti Ignatii non modo hispanicis sed et ceteris omnibus adversitas instabat: repente enim a Romano Pontifice Iesu Societate soluta, Patres quoque Ferrariae degentes communem vitam relinquere ac regularem observantiam desinere coacti sunt. Neque tamen in huiusmodi summo discrimine Venerabilis Dei Famulus animo plus aequo turbatus est, sed, perculsos dolore confratres supernae sapientiae verbis in spem erigere conatus, plenissimo erga Apostolicam Sedem obedientiae obsequio et fidelissimo etiam in suam Iesu Societatem amore enituit. Religioso proinde habitu deposito, saecularis sacerdotis vestibus indutus Bononiam se contulit, eademque in urbe ne otio indulgeret, cum in sacrum animorum ministerium incumbere ex lege contra Societatem lata nequiret, studiis bonisque artibus colendis totum se applicuit. Libros tum plurimos eosque

magni momenti collegit, publicumque et celeberrimum Athenaeum, doctoribus magistrisque acceptissimus, frequentavit. In domo vero sua bononiensi quotquot e Societate sodales vel studentes aut etiam sacerdotes qui, gallicas perturbationes fugientes per Bononiam transirent, hospitio humaniter excipiebat; pauperes autem studiosissime copioseque adiuvabat. Dum ita ipsa in civitate versabatur, iugiter exoptans sese recipere in denuo restitutam Iesu Societatem, legitimitate cognita e suo Ordine Familiae, quae adhuc in Russia vigebat, religiosa vota iteravit ac Patribus, qui memoratam russicam Familiam in Parmensi ducatu degentes sequebantur, se adiunxit, et domui tironum intra fines parmenses Colornii, annuente rec. mem. Decessore Nostro Pio Pp. VI constitutae, diligentissime praefuit. Post vero decretum tertio kalendas Augusti, anno millesimo octingentesimo quarto editum, quo idem Pontifex ut Societas Iesu in Regno neapolitano restitueretur benigne indulgebat, Venerabilis Dei Famulus, qui paullo ante Neapolim petierat, ibi multa prudentia maximaque animi fortitudine res egit ac feliciter ad finem perduxit. Provinciae neapolitanae sic renovatae praepositus factus, Dei Servus de suorum sodalium tam spirituali quam corporali salute valde sollicitus nec non de bono fidelium, quamvis difficillimis temporibus, suo munere naviter fructuoseque functus est. Nonis dein Iuliis an. MDCCCVI cum sodalibus e Regni neapolitani finibus ob, quae evenerant, politicas novitates discedere coactis hanc Almam in Urbem confugit, ubi benignissime exceptus a Summo Pontifice, post aliquod tempus antea in diversorio ac postea in Romano Conlegio transactum, in aedibus templo adnexis Beatae Virginis a Bono Consilio dicato moratus est, ibique mansit usque ad mortem. Ultimis suae vitae annis dilectae Societati denuo efformandae tuendaeque Venerabilis Dei Servus totum se dedit, ita ut ex eiusdem praecipue actuosa opera et spectatissima morum sanctitate factum sit ut suo tempore instaurandae omnino Societati Iesu via feliciter explanaretur. Haec itaque assidue gerens, Dei Famulus, aetate senescente, continentibus corporis infirmitatibus vexatus, ad mortem iam iam appropinquabat. Nam morbus haemophthysis, quo ipse gravius modo, modo levius ab adulescentia laboraverat, ingravescere coepit; ita ut brevi Dei Servus ad extremum ductus, Ecclesiae Sacramentis rite munitus, adstantibusque omnibus e domo patribus ac fratribus, placidissime in Domino obdormiverit die decima quinta mensis Novembris, anno millesimo octingentesimo decimo primo. Ob temporum calamitates funebria privatissimo more, absque pompa et fere occulta peracta sunt; corpus autem Venerabilis prope altare maius ecclesiae Beatae Mariae de Bono Consilio tunc conlocatum, postea, Ordine Ignatiano plene restituto, ad templum urbanum Ssmi Nominis Iesu translatum est et in conditorio, ubi Generales quiescebant Praepositi

Societatis, depositum; nunc autem in sacello Sanctissimi Crucifixi pie servatur. Vir fuit profecto Ioseph ipse ingenio, doctrina clarus et conspicuis prudentiae et consilii donis a Deo insignitus; eximius religiosarum virtutum cultor: abstinentia, sui despectione, paenitentia, rerum humanarum contemptu, invicta animi in adversis fortitudine, admirabili in tolerandis infirmitatibus patientia, prompta obedientia enituit; fide firmus, spe certus, singulari in Deo fiducia plenus, caritate in proximos sollicitus, liberalitate in pauperes effusus, ab omnibus dum vivebat in honore et veneratione habitus est; ad omnia maxima natus nihil se valere existimavit, religiosam familiam cui diu praefuit optime rexit, ita ut a dec. Nostro Pio Pp. VII supremi Societatis Iesu regiminis dignus iudicaretur; sanctus denique ab omnibus putatus, post pretiosam eiusdem in conspectu Domini mortem, res ad eumdem pertinentes tanquam relliquiae certatim a pluribus quaesitae sunt. Nec ex ipso mortis tempore huiusmodi sanctitatis Dei Servi fama unquam deferbuit, ita ut, processibus Ordinariis peractis, et ad Sacrorum Rituum Congregationem adlatis, de Beatorum caelitum honoribus Servo Dei tribuendis causa agitari coepta sit. Quare Decessor Noster Gregorius Pp. XVI, omnibus rei momentis attento seduloque studio perpensis, per decretum editum die tricesima mensis Septembris anno millesimo octingentesimo quadragesimo secundo introductionis causae Commissionem manu propria signavit; absolutisque iis omnibus, quae in huiusmodi iudicio pertractanda erant, disceptari coeptum est super Venerabilis Dei Servi virtutibus, quae tanquam heroica qualitate praeditae et exornatae, sollemni Apostolicae Cathedrae sententia, sedente rec. mem. Decessore Nostro Benedicto Pp. XV octavo kalendas Apriles, anno MDCCCCXVII adprobatae declarataeque fuere. Agitata dein quaestione de duobus miraculis, quae a Deo patrata ferebantur per Venerabilis Iosephi Pignatelli intercessionem, post duas Congregationes antepraeparatoriam scilicet et praeparatoriam, nec non aliam generalem Congregationem, quae coram Nobis die XIV mensis Februarii vertentis anni habita est, rebus omnibus acerrimo iudicio investigatis, Nosmetipsi, die decima nona memorati mensis Februarii proposita miracula constare sollemniter declaravimus ulteriusque proinde in casu procedi posse. Cum propterea illud tantum superesset discutiendum num Venerabilis Dei Famulus inter Beatos caelites tuto foret recensendus, in generali conventu die vicesima quinta mensis Februarii hoc anno coram Nobis habito, omnes qui aderant tam Cardinales quam Sacrorum Rituum Consultores et Praelati unanimi consensu affirmative responderunt. Nos autem in re tanti momenti Nostram aperire mentem cunctati sumus ut enixis precibus supernum antea auxilium posceremus. Quod quidem cum fecissemus, die duodecima mensis

Martii proxime praeteriti, religiosissime litato Eucharistico Sacrificio, adstantibusque dilecto filio Nostro Camillo Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Laurenti Sacrorum Rituum Congregationis Praefecto, nec non venerabili fratre Nostro Ianuario Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Granito Pignatelli di Belmonte, Episcopo Ostiensi et Albanensi Causae Relatore, itemque dilectis filiis Alfonso Carinci, Congregationis Rituum a secretis, et Salvatore Natucci, generali Sanctae Fidei promotore, sollemniter ediximus tuto procedi posse ad Venerabilis Servi Dei Ioseph Pignatelli, presbyteri professi e Societate Iesu, beatificationem. Quae cum ita sint, precibus permoti universae Societatis Iesu, auctoritate Nostra apostolica, praesentium Litterarum tenore concedimus ut idem Venerabilis Ioseph Pignatelli Beati nomine in posterum nuncupetur, eiusque corpus ac lipsana seu relliquiae non tamen in sollemnibus supplicationibus deferenda, publicae fidelium venerationi proponantur; itemque permittimus ut imagines eiusdem Servi Dei radiis decorentur. Praeterea eadem auctoritate Nostra largimur ut de eo quotannis Officium recitetur de Communi Confessorum non pontificum cum lectionibus propriis per Nos adprobatis, et Missa de eodem Communi cum orationibus propriis pariter per Nos adprobatis celebretur, servatis rubricis, sed tamen in dioecesi dumtaxat Caesaraugustana in qua Dei Famulus natus est, atque hac Alma in Urbe in qua ipse migravit ad Dominum, itemque in templis ac sacellis ubique terrarum sitis, quibus utitur Societas Iesu, ab omnibus fidelibus qui horas canonicas recitare teneantur, et quod ad Missas attinet ab omnibus sacerdotibus tam saecularibus quam regularibus ad ecclesias seu sacella in quibus festum agitur convenientibus. Denique concedimus ut sollemnia Beatificationis Venerabilis Dei Famuli Iosephi Pignatelli, presbyteri professi Societatis Iesu, supradictis in dioecesibus celebrentur, nec non in ecclesiis seu sacellis memoratae Societatis Iesu, diebus legitima auctoritate designandis, intra annum ab iisdem sollemnibus in Sacrosancta Patriarchali Basilica Vaticana rite peractis. Non obstantibus constitutionibus atque ordinationibus Apostolicis nec non decretis de non cultu editis, ceterisque contrariis quibuslibet. Volumus autem ut harum Litterarum exemplis etiam impressis, dummodo manu Secretarii enunciatae Sacrorum Rituum Congregationis subscripta sint atque eiusdem Congregationis sigillo munita, eadem prorsus fides adhibeatur in disceptationibus etiam iudicialibus, quae Nostrae voluntatis significationi, hisce ostensis Litteris haberetur.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXI mensis Maii anno MDCCCCXXXIII, Pontificatus Nostri decimo secundo.

E. Card. PACELLI, *a Secretis Status.*

EPISTOLAE

I

AD EMUM P. D. IOANNEM TIT. S. BALBINAE S. R. E. PRESBYTERUM CARDINALEM VERDIER, ARCHIEPISCOPUM PARISIENSEM: QUEM LEGATUM SUUM DEPUTAT AD SOLEMNIA CENTESIMO APPETENTE ANNO AB INSTITUTA PIA SODALITATE VINCENTIANA A CONFERENTIIS PARISIIS HABENDA.

PIUS PP. XI

Dilecte fili Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Summa animi delectatione perspeximus quo alacri studio pia sodalitas, quae « Conferentiae S. Vincentii a Paulo » nuncupatur, centesimum natalem suum mense Maio proximo celebrare contendat. Non enim absque felici providentis Dei consilio, ipso sacro ineunte anno, quo mirabile Redemptionis opus singulari memoria recolendum ediximus, publice palamque laudes concinentur caritatis illius, quae inter omnes Redemptionis fructus merito insignis maximique pretii aestimatur. Hac quidem virtute mirifice incensi, primi septem sodales a Friderico Ozanam congregati eam societatem inierunt, quae, hoc saeculari temporis spatio, permagno aucta numero, per orbem terrarum magis in dies percrebuit, cum ingenti miseriarum levamine et religionis ipsius incremento. Neminem sane effugit ipsos societatis conditores hoc praecipue sibi proposuisse, ut sodales per pia caritatis opera, tamquam valida auxilia, fidei morumque integritatem servare ac tueri possent. Atque hisce optatis eventus feliciter respondit. Enimvero non modo Vincentiani sodales inter caducas huius saeculi res pietatis studia persecuti semper sunt, sed ex eis quoque plures, qui sacerdotio sunt initiati vel religiosa vota nuncuparunt, professi sunt se in ipsis caritatis officiis obeundis primum divinae vocationis germen persensisse idemque studiose excoluisse. Quanto autem cum afflictorum populorum solatio atque emolumento haec societas hodie floreat vigeatque, nemo est qui non videat; immo si antehac peropportuna ac prope necessaria visa est, nunc autem cum maxime. Sola enim caritas, quae a religione proficiscitur, cuivis aerumnarum generi remedium praesens et efficax afferre potest; sola caritas, quae Deum ipsum habet auctorem, praeter adiumenta humana divina quoque auxilia suppeditare potest. Quapropter optimo iure socii Vincentiani hac saecularis eventus faustitate conlaetantur, et Nos Ipsi in primis iusta eorum gaudia participamus, ut nuper per Litteras Nostras *Les constatations si heureuses* ipsi Vincentianae sodalitatis praesidi datas, libenter testati sumus. Sed ut splendorem commemorationis proximae adaugeamus, Nos sollemnibus istis,

quae in principe Galliarum urbe mense Maio celebrabuntur, quodammodo praesentes esse peroptamus. Te igitur, dilecte fili Noster, qui praeclarissimam sedem istam archiepiscopalem tanta sollertia moderaris, cuique maxime cordi est ipsa sodalitas Vincentiana, Legatum Nostrum hisce litteris deligimus ac renuntiamus, ut ipse sollemnibus Vincentianis sacrisque caerimoniis Nostra auctoritate praesideas, hoc addito, ut, pontificali Sacro peracto, adstantibus Nostro nomine benedicere queas, plena commissorum venia iisdem proposita, ad Ecclesiae praescripta lucranda. Pro certo autem habentes, ex hac splendida caritatis commemoratione uberrimos Redemptionis fructus in populum christianum profecturos, in auspicium caelestis praesidii inque Nostrae peculiaris dilectionis pignus, apostolicam benedictionem tibi, dilecte fili Noster, « Conferentiarum » moderatoribus et sodalibus, itemque clero populoque tuae vigilantiae concredito peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XIV mensis Martii, anno MDCCCCXXXIII, Pontificatus Nostri duodecimo.

PIUS PP. XI

II

AD R. D. AEMILIUM CAZOT, VICARIUM GENERALEM PRESBYTERORUM CONGREGATIONIS A MISSIONE ET SOCIETATIS FILIARUM A CARITATE: DE CENTENARIIS COMMEMORATIONIBUS VINCENTIANIS PROXIME HABENDIS.

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Plures iucunditatis causae hoc vertente anno, ut proxime audivimus, tibi tuisque sodalibus secundo omine exhibentur. Namque primo ter centum implentur anni, ex quo ista presbyterorum a Missione Congregatio per Decessorem Nostrum f. r. Urbanum VIII adprobata est. Cuius quidem eventus commemoratio vobis gratissima exstat, quum societas vestra, quae sancto Vincentio a Paulo gloriatur auctore, conspiciatur hodie in universas fere orbis partes propagata, tot religiosos complectens filios ad salutem pauperum provehendam tuendamque cleri disciplinam sedulo incumbentes, tot missionalium domibus, clericorum Seminariis aliisque Institutis piis instructa atque exornata. Huic alia accedit ter saecularis memoria, illius videlicet salutaris operis, quod « Conferentiae diei Martis » appellatur, ab ipso Patre vestro Vincentio institutum, ut sacerdotes, in piam solitudinem simul recepti, per caelestium rerum meditationem ad rationem vitae perficiendam impense excitarentur. Ex qua pia consuetudine, ab eximiis quoque viris, ut Olier et Bossuet, fideliter servata, illae exortae sunt

menstruae recollectiones, quae iam pridem pluribus in locis inductae sunt. At vero non modo vestra presbyterorum sodalitas plures habet hoc anno laetandi rationes; ipsa quoque Filiarum a Caritate Congregatio, ab eodem sancto Vincentio condita, ter saecularia sollemnia effuso gaudio celebrabit. Et merito; haec quoque enim Vincentiana familia, ex eodem ardentissimae caritatis fonte profecta, tam longo annorum cursu religiosis mirabiliter est aucta filiabus, inter quas clarissima eminet Catharina Labouré, quae proxime, auspice Deo, Beatorum fastis adscribetur. Nemo profecto ignorat Filias a Caritate Vincentianas versari in valetudinariis, in pupillorum hospitiis, in puellarum ludis et officinis, in ceterisque caritatis institutis, inter ipsa bellatorum arma, ut omnibus egentibus praesto esse non desinant, animarum simul et corporum sanitati opitulantes. Denique aliud sodalitium, quod sanctum Vincentium prope suo iure tamquam magistrum ac patronum veneratur, quodque vulgo « Conferentiae S. Vincentii a Paulo » nominatur, centesimum plenum annum a sua institutione celebrabit. Sollemnia autem, quae ab isto sodalitio mense Maio proximo peragentur, summo Nos studio participamus per dilectum filium Nostrum Ioannem Cardinalem Verdier, Parisiensem Archiepiscopum, quem Litteris nuper datis Legatum Nostrum renuntiavimus. Itaque tot faustitatis iucunditatisque vestrae rationes memorantes, facere non possumus, quin Nos Ipsi vobiscum ex animo gratulemur; eo vel magis, quod sollemnia ista saecularia fauste incidant in sacrum ipsum annum, quo a toto catholicorum orbe concelebranda est divina illa Redemptio, cuius suavissimos inter uberrimosque fructus caritas ipsa adcensetur. Quid enim utilius esse potest, in tam sollicita ad praesentes aerumnas levandas auxiliorum investigatione, quam heroum caritatis exempla palam inter populos revocare, ut divina illa virtus, quae ceterarum veluti parens et altrix exstat virtutum, in omni vitae genere revirescat et quam maxime floreat? Minime igitur dubitantes, quin ex iucundorum eventuum commemoratione Dei gloria augeatur et studium caritatis magis magisque in omnibus acuatur, divinam bonitatem enixe flagitamus, ut Vincentianis Congregationibus reliquisque caritatis sodalitatibus benigne faveat, earumque votis uberi gratiarum copia obsecundet. Quarum quidem auspex et praecipuae dilectionis Nostrae testis apostolica sit benedictio, quam tibi, dilecte fili, et utrique Vincentianae Congregationi tibi commissae, nec non ceteris Vincentianis societatibus peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XV mensis Martii anno MDCCCCXXXIII, Pontificatus Nostri duodecimo.

PIUS PP. XI

III

AD EMUM P. D. ALOISIUM TIT. S. PETRI AD VINCULA S. R. E. PRESBYTERUM CARDINALEM CAPOTOSTI, SANCTITATIS SUAE PRO-DATARIUM: XXV APPETENTE NATALI EPISCOPATUS EIUS.

PIUS PP. XI

Dilecte fili Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Singulari semper iucunditate perfundimur, quotiescumque secunda Nobis praebetur occasio benevoli animi sensus declarandi erga carissimos filios, qui, et dignitate conspicui et auctoritate praestantes, Nobis et huic Apostolicae Sedi operam suam studiumque navant. Quare pergratum nuper accepimus nuntium, te, dilecte fili Noster, quinque feliciter lustra a suscepto episcopatu mox completurum; inde enim praeclara Nobis offertur tecum gratulandi causa et bene ominandi facultas. Tibi profecto tuisque faustum eventum exoptantibus dulcis subit memoria tot caelestium munerum, quae honori tuo episcopali copiose accesserunt, et egregie abs te factorum recordatio. Omnes quidem curae et labores, quos in Ecclesiae Mutilensis regimine olim sustinuisti, praesertim scribendo, concionando, paroecias invisendo, clericorum seminarium iuvenumque consociationes provehendo; studia praeterea et negotia, quae deinde in Curia ipsa Romana gessisti, potissimum ut a secretis Sacrae Congregationis de Sacramentorum disciplina; haec denique graviora munera, quibus, postquam te ad amplissimum Patrum Purpuratorum Senatum cooptavimus, in praesenti quoque fungeris; omnia ista tua in Ecclesiam promerita tot tibi exstant iustae causae laetandi et gratias Deo meritas pie referendi. Quapropter tuam tuorumque laetitiam libenti animo participantes, tibi, dilecte fili Noster, de proxima faustitate vehementer gratulamur, simulque paternis votis ominamur, ut seros in annos te Deus in Ecclesiae utilitatem sospitare benigne velit. Quorum quidem ominum votorumque comes sit apostolica benedictio, quam tibi, dilecte fili Noster, tuisque officiorum laborumque sociis, cunctisque tibi caris et amicis effusa in Domino caritate impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XXV mensis Maii, feria quinta in Ascensione Domini, anno MDCCCCXXXIII, Pontificatus Nostri duodecimo.

PIUS PP. XI

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA SACRA CONGREGATIO S. OFFICII

DECRETUM

DAMNATUR LIBER P. ALFARIC, P. L. COUCHOUD, A. BAYET, CUI TITULUS «LE PROBLÈME DE JÉSUS ET LES ORIGINES DU CHRISTIANISME».

Feria IV, die 14 Iunii 1933

In generali consessu Supremae Sacrae Congregationis Sancti Officii, Emi ac Revmi Domini Cardinales rebus fidei ac morum tutandis praepositi, audito RR. DD. Consultorum voto, damnarunt atque in indicem librorum prohibitorum inserendum mandarunt librum qui inscribitur:

P. ALFARIC, PAUL-LOUIS COUCHOUD, ALBERT BAYET, *Le problème de Jésus et les origines du christianisme*. Paris, Les Œuvres Représentatives, 1932.

Et sequenti Feria V, die 15 eiusdem mensis et anni, Ssmus D. N. D. Pius divina Providentia Pp. XI, in solita audientia R. P. D. Adsessori Sancti Officii impertita, relatam Sibi Emorum Patrum resolutionem approbavit, confirmavit et publicandam iussit.

Datum Romae, ex aedibus Sancti Officii, die 17 Iunii 1933.

A. Subrizi, *Supremae S. Congr. S. Officii Notarius.*

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

PROVISIO ECCLESIARUM

Sanctissimus Dominus Noster Pius divina Providentia Papa XI, successivis decretis Sacrae Congregationis Consistorialis, singulas quae sequuntur Ecclesias de novo Pastore dignatus est providere, nimirum:

22 Maii 1933. — Titulari archiepiscopali ecclesiae Larissensi praefecit R. D. Dominicum Spolverini, Protonotarium Apostolicum de numero participantium, Canonicum Archibasilicae S. Ioannis ad Lateranum et Rectorem Pontificii Seminarii Romani Maioris.

23 Maii. — Titulari episcopali ecclesiae Thinisensi, in Numidia, R. P. Venantium Franciscum Filippini, Ordinis Fratrum Minorum, quem constituit Vicarium Apostolicum de Mogadiscio.

— Titulari episcopali Ecclesiae Amathusiae, R. P. Georgium De Jonghe D'Ardoye, e Societate Parisiensi missionum ad exteras gentes, quem constituit Vicarium Apostolicum de Yünnanfu.

— Titulari episcopali Ecclesiae Medelitanae, sub archiepiscopatu Carthaginensi, R. P. Iosephum Lörks, e Societate Verbi Divini, quem constituit Vicarium Apostolicum Novae Guineae Centralis.

26 Maii — Titulari episcopali ecclesiae Hephaestensi, R. D. Ioannem Capobianco, Vicarium generalem archidioecesis Spoletanae, quem constituit Auxiliarem R. P. D. Petri Pacifici, Archiepiscopi Spoletani.

— Titulari episcopali Ecclesiae Tavianae, R. D. Carolum Niemira, praepositum ecclesiae Sancti Augustini in civitate Varsaviensi, quem deputavit Auxiliarem R. P. D. Casimiri Bukraba, Episcopi Pinskensis.

31 Maii. — Titulari episcopali Ecclesiae Ceramensi, R. P. Ernestum a *Montagny-la-Ville*, in saeculo Aloisium Joie, Ordinis Minorum Capuccinorum, quem constituit Coadiutorem cum iure futurae successionis R. P. D. Aloisii Iustini Gumy, Episcopi Portus Victoriae seu Seychellarum.

— Titulari archiepiscopali Ecclesiae Oxyrynchitanae, R. P. D. Ioannem Evangelistam de Lima Vidal, hactenus Episcopum Villaregalensem.

— Cathedrali Ecclesiae Villaregalensi, R. P. D. Antonium Valente da Fonseca, hactenus Episcopum titularem Ceramensem.

1 Iunii. — Titulari episcopali Ecclesiae Aelaniticae, R. P. Aloisium Hudal, Protonotarium Apostolicum ad instar participantium et S. C. S. Officii Consultorem.

2 Iunii. — Ecclesiae metropolitanae S. Fidei in America Sept., R. P. D. Rodulphum Aloysium Gerken, hactenus Episcopum de Amarillo.

— Titulari episcopali ecclesiae Brysiensi, P. D. Henricum Streicher, hactenus Episcopum Thabracensem.

— Cathedrali Ecclesiae de Queretaro, R. D. Marcianum Tinajero, Canonicum eiusdem ecclesiae cathedralis.

— Titulari episcopali Ecclesiae Sareptanae, R. D. Franciscum Auvity, Vicarium generalem archidioecesis Bituricensis, quem deputavit Auxiliarem R. P. D. Martini H. Izart, Archiepiscopi Bituricensis.

16 Iunii. — Cathedrali Ecclesiae Northantoniensi, R. D. Laurentium Youens, Canonicum theologum Capituli cathedralis eiusdem dioecesis.

SACRA CONGREGATIO CONCILII

ALEXANDRINA

IURISPATRONATUS

Die 15 Martii 1930

Cum, die 9 Martii 1926, per obitum sac. Iosephi Malvicini, vacasset paroecia iurispatronatus in oppido *Castelspina*, Alexandrinae dioecesis, gravis exorta est quaestio de eiusdem parocho providendo. Quod non semel factum est, cum saeculis XVI et XVII plures eadem de causa controversias excitatas fuisse constet, per decisiones curiae Alexandrinae diremptas, et tandem compositas transactione diei 28 Maii 1756.

In hac conventione, inter alia, quoad eos qui ius praesentandi habent, haec statuuntur: « che il iuspatronato e ragioni di nominare il parroco del suddetto luogo di Castelspina spettar debba in l'avvenire al Consiglio ordinario di quella Comunità con l'agionta di tutti li capi di casa delle famiglie Malvicini, Buzzi, Grilli e Guglyni dello stesso luogo ed in esso abitanti, siccome anche di quei altri capi di casa delle stesse famiglie, i quali per puro accidente si trovassero fuori di luogo, ma che non avessero stabilito altrove il proprio domicilio ».

In irritum cessis Episcopi penes patronos consiliis ut, ad normam canonis 1451, patronatui renuntiarent, Praeses eiusdem loci publico edicto diei 29 Iunii 1926 comitia indidit, in quo cautum est quod si nullus ex candidatis una et altera vice numerum suffragiorum absolute maiorem retulisset, is electus renuntiaretur, qui tertia vice maiorem etsi relativum suffragiorum numerum obtinuisset.

Die statuta, duo habita sunt comitia, quorum in primis sacerdos I... novem ex viginti tribus suffragiis obtinuit, in alteris sacerdos A... tresdecim item ex viginti tribus suffragiis retulit. Quapropter idem Praeses pro canonica institutione sacerdotem A... Episcopo praesentavit.

Non acquieverunt tamen sacerdos I... eiusque asseclae, qui rata habentes priora suffragia, nullius esse momenti reclamarunt quae postea subsecuta sunt. Tunc Episcopus, die 17 Ianuarii 1927, decretum dedit, quo, quaestione in iure et in facto perpensa, statuit « doversi ritenere valida l'elezione del sacerdote A... avvenuta nell'adunanza del 29 Giugno 1926; il decreto stesso venisse pubblicato per quindici giorni all'albo pretorio

di Castelspina, trascorsi i quali senza giustificata e documentata opposizione, si procederebbe senz'altro alla canonica istituzione del sacerdote A... nel beneficio parrocchiale di Castelspina ».

Contra huiusmodi decretum penes hanc Sacram Congregationem duplex quaestio mota est, alia *iuris*, agi nempe in casu de iurepatronatus non collegialiter sed per singulares personas exercendo, quod regitur canone 1460 § 2; alia *facti*, nullam esse electionem, cum a suffragio ferendo plures cives prohibiti sint, vel quia extra oppidum Castelspina degerent, vel quia per procuratorem vel per epistolam suffragium ferre iis vetitum est.

Ad ius quod attinet. – « Nullum ius patronatus — praescribit Codex in canone 1454 — admittatur, nisi authenticis documentis aut aliis legitimis probationibus evincatur ». Ante Codicem vero legitimi tituli, iuris patronatus alii erant originarii, alii translativi vel derivati, inter quos numerantur successio hereditaria, donatio, praescriptio, etc.

Ad praescriptionem quod spectat, « quia patronatus est ius temporale, usucapitur eo tempore eoque modo quo cetera iura temporalia usucapiuntur... sin ab ecclesia libera, opus est tempore immemorabili et multiplicatis praesentationibus » (D'Annibale, *Summ. theol. mor.*, p. III, n. 27).

Transfertur quoque iuspatronatus donatione, quae si fit ecclesiasticis, non opus est Ordinarii permissione, ut communiter a Doctoribus traditur, secus si laicis. Species quaedam donationis est transactio qua patroni, conventione inita, alios quibus ius non est, ad patronatum exercendum gratuito admittunt.

Praeterea, quod exercitium spectat iuris patronatus, diversa regula statuitur in canone 1460 § 1 et 2, prout agitur de patronatu collegialiter exercendo, quo in casu praesentatus is habetur qui in primo vel in altero scrutinio suffragiorum numerum absolute maiorem retulit; quibus sine effectu institutis, satis est in tertio scrutinio suffragiorum maior relative pars; quod postremum obtinet, si patronatus sit penes singulares personas.

His in iure perpensis, quaestio de qua agitur in duas dispescitur partes, utrum nempe sustineatur memorata transactio diei 28 Maii 1756, adeo ut ex ea desumi possit legitima iurispatronatus probatio, de cuius constitutione documenta originaria et authentica desunt; et an omnia, ad validitatem actus necessaria, in electione sacerdotis A... servata revera fuerint.

Iamvero, quoad primum, patet transactionem nihil fuisse nisi conventionem, communi consensu initam, inter omnes ius patronatus in paroecia Castelspina exercere praesumentes. Quod si non constat de formali Episcopi approbatione, constat tamen curiam Alexandrinam eandem uti

praecipuam normam semper habuisse, qua quaestiones decursu temporis exortae, diremptae sunt. Et in relatione historica, transactioni praemissa, mentio fit de pluribus sententiis ab eadem curia saeculis anteactis prolatis, in quibus ius patronatus tamquam res incontroversa admittitur, quamvis de legitimis patronis quaestio semper fuerit. Transactione inita, quia ab anno 1756 usque in praesens eandem servatam semper fuisse constat, ex hac quoque immemorabili eiusdem observantia iure arguitur patronatus legitima constitutio.

Sed quaestionis caput potius est in ratione qua idem patronatus a ius habentibus exerceatur, utrum nempe collegialiter, ut in decreto Episcopi statuitur, an vero per singulares personas.

Attamen transactionem legenti statim patet agi in casu de patronatu collegiali. In narratione enim, eidem praemissa, dicitur, quod, anno 1751, vacante paroecia, quaestio de parochi praesentatione inter patronos orta est, qui quidem, non ut personae singulares, sed in partes vel in familias distributi, ius suum vindicabant. « Sia insorta lite tra la Città d'esso luogo per una parte, i particolari della famiglia Malvicina da un'altra, ed altri particolari della famiglia de' Buzzi, de' Grilli e Guglyni da un'altra parte, per causa della nomina del novo parroco », quatenus hoc ius privative sibi spectare unusquisque patronorum contendebat.

Hanc rerum condicionem non immutavit, sed sanxit memorata transactio, cum statuerit quod « il iuspatronato... spettar debba in l'avvenire al Consiglio ordinario di quella Comunità con l'agionta di tutti li capi di casa delle famiglie Malvicini, Buzzi, Grilli e Guglyni dello stesso luogo ed in esso abitanti », simulque collegialis convocationis ac suffragiorum formam constituit. Res confirmatur eiusdem interpretatione ac saeculari observantia.

Cetera denique quae de nullitate electionis allata sunt, cum a suffragio ferendo nonnulli prohibiti sint, maioris quidem momenti non sunt. Agebatur enim de iis qui vel nullo iure suffragii ferendi potiebantur, quia, etsi memoratis familiis pertinentes, atque in oppido Castelspina orti, domicilium tamen pluribus abhinc annis alio fovebant, vel qui, contra praescriptum canonis 163, per epistolam vel per procuratorem suffragium ferre praesumebant.

Resolutio. – His omnibus perpensis, in plenario huius S. Congregationis conventu, die 15 Martii 1930 habito, dubium propositum est solvendum:

An decretum curiae Alexandrinae diei 17 Ianuarii 1927 sustineatur, in casu.

Et Emi Patres responderunt:

Affirmative, seu standum decreto Ordinarii.

Facta autem de his Ssmo Dño Nostro div. Prov. Pio Pp. XI relatione per Secretarium huius Sacra Congregationis in audientia diei 21 Martii 1930, Sanctitas Sua hanc resolutionem approbare et confirmare dignata est.

I. Bruno, *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO RITUUM

NIVERNEN. seu TARBIEN. et LOURDEN.

CANONIZATIONIS B. MARIAE BERNARDAE SOUBIROUS, E CONGREGATIONE SORORUM CARITATIS ET INSTITUTIONIS CHRISTIANAE « DE NEVERS ».

SUPER DUBIO

An et de quibus miraculis constet, post indultam eidem Beatae venerationem, in casu et ad effectum de quo agitur.

Nuper Lapurdi in Gallia, Sanctissimo Domino Nostro per suum Legatum praesente, septuagesimus quintus maxima sollemnitate celebratus est annus, ex quo Beata Maria Virgo humili puellae Bernardae Soubirous, ad specum *Massabielle* prope illud oppidum, pluries mirabiliter apparuit, seseque « Immaculatam Conceptionem » esse patefecit. Eam vero nunciam mittens paenitentiae et gratiae, admonuit non in hac terrestri vita, sed post mortem gloriam esse adepturam. Quod mire evenit, sicut et alteri puellae, Catharinae Labouré, contigit, superioribus hisce diebus Beatorum fastis adscriptae, quam pariter Beata Virgo Immaculata sua apparitione dignata est, eamque suarum quidem gratiarum instrumentum elegit, sed sub impenetrabili humilitatis velo delitescere, dum viveret, voluit. Licet autem Bernardae Immaculata Virgo non secreto, uti B. Catharinae, sed palam, coram frequenti populo apparuisset, ac celeberrimis miraculis, innumerisque peregrinationibus specus ille late per orbem innotuisset, humillima tamen puella, post redditum veritati testimonium, sese e mundi oculis eripuit, vitamque religiosam apud Sorores Caritatis et christianae Institutionis Niverni amplexata, intra claustri septa ad mortem usque in Christo abscon-

dita delituit, pluribus interim, Deo sic disponente, animi corporisque probata cruciatibus, ut paenitentiam, quam aliis nunciaverat, et ipsa pro peccatoribus, gratissima Deo hostia, susciperet.

Vix autem sancto exitu die 16 Aprilis mensis anno 1879 ad caelestia regna evolavit, eius sanctitatis et miraculorum fama late se effudit. Quibus rite probatis, a Ssmo D. N. Pio Papa XI, feliciter regnante, die 14 Iunii mensis anno sacro 1925 beatificationis honoribus fuit cohonestata.

Insequenti anno, quum nova signa a Deo esse patrata viderentur, Canonizationis Causa resumpta fuit, et super duabus sanationibus, quae veri miraculi notas praeseferre visae sunt, Carthagine, Niverni et in Curia Tarbien. et Lourden. processus sunt adornati, de quorum iuridica vi favorabile decretum ab hac Sacra Congregatione prodiit.

Prior mira sanatio Niverni evenit. Rmus D. Alexius Lemaître, Archiepiscopus Carthaginen., e Nivernensi dioecesi oriundus, plusquam decennali gravi amoebica infectione laborabat, qua in tropicalibus regionibus, ubi antea Apostolici Vicarii munere naviter fungebatur, fuerat correptus. Plures curationes incassum cesserunt, et morbus adeo invaluit, ut ex unanimi curantium sententia insanabilis, saltem in instanti, evaserit. Rmus Antistes Lemaître, die 3 Augusti, anno 1925, fere tribus post mensibus a Mariae Bernardae Soubirous beatificatione, Parisiis pia peregrinatione profectus est, ut Niverni sollemnibus in neo-beatae honorem festis peragendis adesset. In ipso itinere se adhuc eidem morbo graviter obnoxium sensit. Nivernum cum pervenisset, sacri Beatae corporis delationi interfuit, et perfecte tunc illico sanatus est.

Periti ex officio perfectam esse sanationem eamque duraturam invicte demonstrant: quod a testibus omnibus comprobatur, qui eundem florentissima valetudine ac virium robore in actuosissimo vitae genere quo antea, impigre iam tot annos perseverare unanimiter confirmant.

Rependisse itaque vices Beata Maria Bernarda videtur, a morbo clientem suum, Nivernensem civem, liberans, qui magno cum incommodo ad eam colendam accesserat. Ceterum ecclesiastica historia testatur pluries Deum in Sanctorum corporum translationibus miracula patravisse.

Altera sanatio Lapurdi contigit. Soror Maria a S. Fideli, ex Instituto Sororum a Bono Pastore, tuberculari diathesi affecta, appendicotomiam Augusto mense, anno 1926 passa est. Duobus post mensibus prioribus alterius morbi symptomatibus tubercularis naturae, sive in dextero genu, sive in dorsuali spina tentari coepit, qui, postremus praesertim, adeo invaluit, ut medicus a curatione illum naturae viribus, nisi forte post diuturnum temporis spatium, sanari non posse edixerit. Quam sententiam, iudicialibus actis sedulo perpensis, officiales periti confirmant. Item ex actis

constat, quum infirmae conditiones in peius ruerent, ad Beatae Mariae Bernardae patrocinium invocandum novendiales preces effusas fuisse. Quinta harum die, h. e. sexta Februarii mensis anno 1928, hora post meridiem sexta, extemplo Soror Maria a S. Fideli sanatam se sentit. Sequenti mane surgit e lecto, et ut perfectam sanationem comprobet, non palpari tantum, sed et validis ictibus in dorsuali spina percuti vult; ac praeterea aliquantisper saltat. Sanata ergo est tum in dorsuali spina, tum in genu. Post tres annos periti physici accurata exploratione peracta, nullum praegressi morbi residuum invenerunt. Medicus a curatione, et tres periti a Sacra Congregatione delecti naturae viribus sanationem hanc tribui posse concorditer negant, miraculum agnoscentes.

De his sanationibus in tribus, ut iuris est, Congregationibus disceptatum est: in priori, quae Antepraeparatoria audit, apud Rm̃um Cardinalem Alexandrum Verde, causae Ponentem seu Relatorem, die 6 Decembris mensis, anno 1932; in Praeparatoria, in Vaticanis aedibus, coram Rm̃is Cardinalibus, die 21 Martii vertentis anni; demum in Generali, coram Ssm̃o D. N., die 16 mensis huius. In qua Rm̃us Cardinalis Alexander Verde, causae Ponens seu Relator, dubium proposuit: *An et de quibus miraculis constet, post indultam eidem Beatae venerationem, in casu et ad effectum de quo agitur.* Rm̃i Cardinales, Officiales Praelati et PP. Consultores suam protulere sententiam.

Beatissimus Pater attente omnium suffragia excepit; suam tamen mentem aperire distulit, eo fine ut divini luminis maior copia suis et adstantium precibus imploraretur.

Quum autem supremum suum iudicium edere decrevisset super miraculis, hac Virgini praedilecta puella intercedente, patratis, hanc opportune selegit diem, Marialis mensis postremam, feriam quartam intra Octavam Ascensionis Domini. — Christus, autem, «ascendens in altum captivam duxit captivitatem, dedit dona hominibus»: quae dona per beatissimam Matrem suam et nostram largiri dignatur, docente cum Ecclesiae sensu Mellifluo Doctore: «Totum nos habere voluit per Mariam». Ipsa enim omnium gratiarum nobis Mediatrix est, et cum Filio humani generis redemptionis cooperatrix miserentissima. Beatissimo autem Patri speciale gaudium hodierna dies, natalis Eius anniversaria, afferat, Eumque dulcissima Patrona Maria diutissime sospitet atque regat.

Ad Se itaque advocari iussit Rm̃os Cardinales Camillum Laurenti, S. R. C. Praefectum, et Alexandrum Verde, causae Relatorem, nec non R. P. Salvatorem Natucci, Fidei Promotorem generalem, meque infrascriptum Secretarium, et divina hostia religiosissime litata, iisdem adstantibus edixit: *Constare de duobus miraculis, Beata Maria Bernarda intercedente,*

a Deo patratis: videlicet: *de instantanea perfectaque sanatione tum R. P. D. Alexii Lemaître, Archiepiscopi Carthaginensis a diuturna gravi amoebiasi, tum Sororis Mariae a S. Fideli a tuberculari affectione dorsualis spinae et dexteri genu.*

Hoc autem decretum promulgari et in acta S. R. C. referri mandavit die 31 Maii anno Domini 1933.

C. Card. LAURENTI, *S. C. R. Praefectus.*

L. ✠ S.

A. Carinci, *Secretarius.*

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA PAENITENTIARIA APOSTOLICA

(OFFICIUM DE INDULGENTIIS)

I

DECRETUM

DE INDULGENTIIS PER RECITATIONEM DIVINI OFFICII CORAM SSMO SACRAMENTO LUCRANDIS.

Cum non omnibus qui tenentur, semper et ubique liceat *integrum* divinum Officium, etsi in partes distributum, coram Ssmo Sacramento, sive publicae adorationi exposito sive in tabernaculo adservato, ad mentem atque effectum praecedentium ad rem decretorum (A. A. S., vol. XXII, p. 493, vol. XXIII, p. 23, vol. XXIV, p. 411), recitare; ne tot e clero peculiari hoc ad cultum Ssmae Eucharistiae incitamento absque eorum culpa priventur, Ssmus D. N. Pius divina Providentia Pp. XI, ad preces infra scripti Cardinalis Maioris Paenitentiarii, in audientia die 6 Aprilis currentis anni eidem impertita, benigne concedere dignatus est ut, firmis omnino manentibus praecedentibus concessionibus, omnes et singuli, pro eorum statu, ad divini Officii recitationem adstricti, si hanc peragant, etiam in parte tantum, coram Ssmo Sacramento, ut supra *indulgentiam quingentorum dierum* pro unaquaque, ut dicunt, hora canonica, ceteris paribus, adipiscantur. Praesentibus in perpetuum valituris absque ulla Brevis expeditione et contrariis quibuslibet non obstantibus.

Datum Romae, ex Aedibus Sacrae Paenitentiariae, die 18 Maii 1933.

L. Card. LAURI, *Paenitentiarius Maior.*

L. ✠ S.

I. Teodori, *Secretarius.*

II

DECRETUM

INVOCATIO IN CONFICIENDIS VEL REFICIENDIS SACRARUM AEDIUM SUPELLECTILIBUS AC LITURGICIS VESTIBUS RECITATA INDULGENTIIS DITATUR.

Ssmus Dominus Noster Pius divina Providentia Pp. XI, in audientia infra scripto Cardinali Paenitentiario Maiori die XIX mensis Maii c. a. concessa, benigne indulsit ut ii omnes, qui in conficiendis vel reficiendis sacrarum aedium supellectilibus ac liturgicis vestibus, cum privatim tum in institutis hoc consilio conditis, operam suam gratui to praestent; itemque qui, ut Missionalium incepta provehant, iisdem vel manuum suarum operâ opitulentur, *partialem CCC dierum indulgentiam* toties lucrari queant, quoties, dum in huiusmodi opus incumbunt utque illud sanctius efficiant, precatiunculam *Iesu, via et vita nostra, miserere nobis*, saltem corde contrito recitaverint. Praesenti in perpetuum valituro absque ulla Brevis expeditione. Contrariis quibuslibet non obstantibus.

Datum Romae, ex Aedibus S. Paenitentiariae, die 2 Iunii 1933.

L. Card. LAURI, *Paenitentiarius Maior.*

L. ✠ S.

I. Teodori, *Secretarius.*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì, 30 Maggio 1933, nel Palazzo Apostolico Vaticano, con l'intervento degli Emi e Revmi Signori Cardinali e con il voto dei Revmi Prelati e Consultori teologi componenti la Sacra Congregazione dei Riti, ha avuto luogo la Congregazione detta *Antipreparatoria*, per discutere sopra due miracoli che si asseriscono da Dio operati ad intercessione della Beata Giovanna Antida Thouret, fondatrice delle Suore di Carità, miracoli che vengono proposti per la sua Canonizzazione.

Martedì, 13 Giugno 1933, nel Palazzo Apostolico Vaticano, con l'intervento degli Emi e Revmi Signori Cardinali e col voto dei Revmi Prelati e Consultori teologi, componenti la Sacra Congregazione dei Riti, ha avuto luogo la Congregazione detta *Preparatoria* sul martirio, causa del martirio e segni o prodigi dei Servi di Dio Rocco Gonzales de Santa Cruz e compagni, della Compagnia di Gesù, uccisi, come si asserisce, in odio alla fede nel 1628.

Martedì, 20 Giugno 1933, nel Palazzo Apostolico Vaticano, con l'intervento degli Emi e Revmi Signori Cardinali, e col voto dei Revmi Prelati e Consultori teologi componenti la Sacra Congregazione detta *Nuova Preparatoria* per discutere su due miracoli che si asseriscono da Dio operati per intercessione del Beato Pompilio Pirrotti, Confessore, dei Chierici Regolari Poveri della Madre di Dio, detti Scolopi; miracoli che vengono proposti per la canonizzazione del suddetto Beato.

NECROLOGIO

8 Gennaio 1933. Monsig. Giacomo Crouzet, Vescovo tit. di Zefirio.
15 Maggio » Monsig. Enrico Arlet, Vescovo di Angoulême.
16 » » Monsig. Ulisse Bascherini, Vescovo tit. di Amatunte.
22 » » Monsig. Giovanni Francesco O'Hern, Vescovo di Rochester (U. S. A.).
23 » » Monsig. Ippolito Agudelo, Vescovo di Pasto.
21 Giugno » Monsig. Nicola M. Audino, Vescovo di Mazzara del Vallo.
22 » » Monsig. Giuseppe Ballerini, Vescovo di Pavia.

	Roma L.	Italia L.	Estero L.

ENCHIRIDION BIBLICUM **Documenta ecclesiastica Sacram Scripturam spectantia,** Auctoritate Pontificiae Commissionis de re Biblica edita

	10 —	11 —	13,50
Linteo anglico contectum cum titulo aureo	15,40	16,40	18,90

NB. – *Seminariis et Religiosis Communitatibus pro certo numero exemplarium, imminutio pretii conceditur.*

BIBLIORUM SACRORUM **iuxta Vulgatam Clementinam. NOVA EDITIO, breviario perpetuo et concordantiis aucta, adnotatis etiam locis, qui in monumentis Fidei sollemnioribus et in Liturgia Romana usurpari consueverunt. – Curavit ALOISIUS GRAMATICA et nunc typis Vaticanis iterum impressit,** in-8°, pp. XVI-1186.

(A) In charta indico-eburnea, religatum linteo, titulo aureo	60 —	62 —	68 —
(B) In charta indico-alba, religatum linteo, titulo aureo	60 —	62 —	68 —
(C) In charta tenaci, religatum linteo, titulo aureo	55 —	58 —	68 —

HORÆ DIURNÆ BREVIARII ROMANI

ex decreto Sacrosancti Concilii Tridentini restituti, S. Pii V Pontificis Maximi iussu editi aliorumque Pontificum cura recogniti, *Pii Papae X auctoritate reformati.* Editio secunda post typicam. – Impressio rubra et nigra. Lineis rubris inquadratum, typis clarissimis, charta indica (mm. 131/8×81/2):

(A) Solutum	17 —	19 —	20 —
(B) Linteo anglico contectum, sectione foliorum rubra, cum theca	23 —	25 —	26 —
(C) Idem, sectione foliorum aurea	24 —	26 —	27 —
(D) Volumen corio nigro contectum, dorso flexibili, sectione foliorum rubra cum theca	30 —	32 —	33 —
(E) Idem, sectione foliorum aurea	32 —	34 —	35 —

DELLA IMITAZIONE DI CRISTO. **LIBRI QUATTRO.**

Versione riveduta sul testo genuino – Proemio – Preghiere – Meditazioni – Letture, a cura del P. D. PLACIDO TOMMASO LUGANO, O. S. B., Abate di S. Maria Nova di Roma. – 1932, pp. LII-400. In carta indiana, legato in tela, titolo in oro

	6 —	6,50	7 —

Edizione tascabile corredata degli indici: delle Preghiere – delle Meditazioni per otto giorni di Esercizi Spirituali; per un Ritiro spirituale; per la Confessione e Comunione – delle Meditazioni per la santa Messa; per Chierici, Sacerdoti, Seminaristi e Religiosi; per studenti di filosofia e teologia – e delle pie letture per i vari bisogni dello spirito.

DE IMITATIONE CHRISTI. Libri quattuor. Editio ad codicem autographum exacta (curante Angelo Mercati). In-48°, pp. 470.

In brochure	3 —	3,75	4 —
Linteo anglico contectum, sectione foliorum rubra	5 —	5,75	6 —
Linteo anglico contectum, sectione foliorum aurea	5,40	6,35	6,50

PII PP. XI. Epistula Encyclica **Dilectissima Nobis,** 3 Iunii 1933. De iniusta rei catholicae condicione in Hispania	L. 1,50
PIO PP. XI. Carta Encíclica **Siempre Nos fué sumamente cara,** 3 de Junio 1933. Sobre la injusta situación creada a la Iglesia Católica en España	» 1,50
PIO PP. XI. Lettera Enciclica **Sempre sommamente cara,** 3 giugno 1933. Circa l'ingiusta condizione di cose creata alla Chiesa Cattolica nella Spagna	» 1,50

Veneunt Romae apud Administrationem Commentarii Officialis "Acta Apostolicae Sedis„ (*Libreria Vaticana – Città del Vaticano*).

STUDI E MATERIALI PER LA STORIA DEL PALAZZO APOSTOLICO VATICANO

pubblicati da Francesco Ehrle, S. J., e da Hermann Egger, Professore di Storia dell'arte nella Università di Graz. Fascicolo V « **Die Conclavepläne. Beiträge zu ihrer Entwicklungsgeschichte** »; 22 tavole in fototipia (40×60) delle quali due doppie con testo in-4° grande (pp. 48 e tavole 2) in cartella di tela:

In Roma L. 220 — . In Italia L. 225 — Estero L. 240 —

Questo fascicolo fa parte dell'opera in preparazione in 5 fascicoli e 4 volumi di testo, come dai seguenti titoli:

I. Dettagli delle piante maggiori di Roma dei secoli XIII-XVII riprodotti in 29 tavole di fototipia (in corso di stampa).

II. Vedute della Piazza di S. Pietro con la vecchia Basilica e della nuova fabbrica con le adiacenze del Palazzo Vaticano. Disegni e pitture dei secoli XVI-XVII riprodotti in 27 tavole in fototipia (in corso di stampa).

III. Vedute e piante antiche del Palazzo Vaticano. Disegni e stampe dei secoli XVI-XVIII in 23 tavole in fototipia.

IV. Vedute e piante moderne del Palazzo Vaticano. 32 tavole in fototipia.

Volumi di testo:

I. Francesco Ehrle S. J. « Vaticanum » e « Ager Vaticanus » nell'antichità classica - Il Vaticano cristiano - Il Portico di San Pietro - Le Chiese più antiche del Borgo.

II. Francesco Ehrle S. J. Inizi del Palazzo Vaticano e il suo sviluppo fino al 1277 - Il Palazzo di Nicolò III (1277-1280) e le sue vicende fino a Gregorio XI - La disposizione del Palazzo nel secolo XIV.

III. Francesco Ehrle S. J., e Ermann Egger. Il Palazzo Vaticano da Urbano VI fino a Nicolò V (1378-1455).

IV. Ermann Egger. Il Palazzo Vaticano da Calisto III fino a Paolo III (1455-1549).

	Roma L.	Italia L.	Estero L.
Wilmart André, O. S. B. **ANALECTA REGINENSIA.** Extraits des manuscrits latins de la Reine Christine conservés au Vatican (Studi e Testi, n. 59), 1933; in-8°, pp. 378	75 —	78 —	83 —
Mannajoli Monsig. Domenico, Vescovo titolare di Pomario. **L'ATTO EROICO DI CARITÀ IN SUFFRAGIO DELLE ANIME DEL PURGATORIO.** Trattato teologico per uso principalmente del Clero. - 1933. In-8°, pp. 420	20 —	21,50	25 —
APPENDIX seu Supplementum ad Missale Romanum pro Societate Jesu. Dimensiones maximae 33×24, reductibiles ad 22×16. - 1933	10 —	11,50	14 —
Fornari Joseph. **Communia vitae phrases et formulae ad latina colloquia instituenda.** Editio altera locupletior. In-12°, pp. 86	8 —	8,50	9 —

Veneunt Romae apud Administrationem Commentarii Officialis "Acta Apostolicae Sedis„ (*Libreria Vaticana - Città del Vaticano*).